

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

14. ÚNORA 2010

Z obsahu:

Slunce pro svět

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. ledna 2010
- strana 2 -

Svatý František obrací heretiky (4)

První úspěchy
- strana 4 -

Petr Maria Josef Cassant

Galerie svatých kněží
- strana 6 -

Bůh na nás nezapomíná

Úvaha ke Světovému dni
nemocných
- strana 10 -

Proč vlastně evoluce? (dokončení)

Termodynamika
vylučuje evoluci
- strana 11 -

Evropská státní doktrína: bezbožectví

O světovém názoru
evropských orgánů
- strana 12 -

Noční světelný průvod v Lurdech

V minulé katechezi jsem ukázal prozřetelnostní roli, jakou měl řád menších bratří a řád bratří kazatelů při obnově Církve ve své době. Dnes bych vám chtěl představit postavu Františka, autentického „giganta“ svatosti, který nadále okouzluje mnoho osob všech věků a všech náboženství.

Obnova Chrámu

„Narodilo se světu slunce.“ Těmito slovy uvádí největší italský básník Dante Alighieri v Božské komedii (*Ráj*, zpěv XI.) narození Františka v Assisi na konci roku 1181 nebo na počátku roku 1182. Patřil k bohaté rodině – otec byl obchodníkem se suk-

nem – prožil bezstarostné dětství a mládí a pěstoval šlechtické ideály své doby. Ve dvaceti letech se účastnil vojenského tažení a byl uvězněn. Onemocněl a byl propuštěn. Po návratu do Assisi začal pomalý proces duchovního obrácení, který ho přivedl k tomu, že postupně opustil styl světského života, jaký dosud praktikoval. Do toho období spadají slavné epizody: setkání s malomocným, ke kterému František sestoupil z koně, aby mu dal políbení pokoje, a poselství Krucifixu v kostelíku svatého Damiána. Kristus na kříži třikrát ožil a řekl mu: „Jdi, Františku, a oprav

Slunce pro svět

můj zbořený kostel.“ Tato prostá příhoda, v níž uslyšel Pánovo slovo v kostele svatého Damiána, skrývá hlubokou symboliku. František je bezprostředně povolán, aby opravil tento kostelík, ale zruinovaný stav této budovy je symbolem dramatické a znepokojující situace samotné Církve té doby, Církve s povrchní vírou, která neformuje a nepřetváří život, s málo horlivým klérem, s vychladlou láskou; jde o vnitřní zhroucení Církve, které se týká také rozkladu jednoty spolu se zrodem heretických hnutí. Nicméně v této Církvi, v troskách stojí uprostřed Ukři-

žovaný a hovoří: volá k obnově, volá Františka k manuální práci, aby konkrétně opravil kostelík svatého Damiána, symbol hlubšího povolání k obnově samotné Kristovy Církve, s její radikálností ve víře a s jejím entuziasmem a láskou ke Kristu. Tato událost, která se stala pravděpodobně roku 1205, poukazuje na další událost, která se uskutečnila pravděpodobně v roce 1207: sen papeže Inocence III. Ten viděl ve snu baziliku svatého Jana v Lateránu, kostel – matku všech chrámů, jak se hroutí, a malý řeholník jako nevýznamná podpěra drží svými bedry chrám, aby nespádl. Je zajímavé na druhé straně poznamenat, že to není papež, kdo pomáhá, aby chrám nespádl, ale malý bezvýznamný řeholník, kterého papež poznává ve Františkovi během návštěvy. Inocenc III. byl mocný papež s velkou teologickou kulturou, stejně tak velkou politickou mocí, nicméně nikoliv on má obnovit Církev, ale malý, nevýznamný řeholník: je to Bohem povoláný svatý František. Na druhé straně je důležité poznamenat, že František neobnovuje Církev bez papeže nebo proti němu, ale jen ve společenství s ním. Dvě skutečnosti jdou pospolu: nástupce Petra, biskupové, Církev založená na apoštolské posloupnosti a nové charisma, které Duch Svätý vytváří v tomto momentu pro obnovu Církve. Společně vyrůstá pravá obnova.

Vraťme se k životu svatého Františka. Jelikož otec Bernardone ho kárá za přílišnou velkodušnost vůči chudým, František před biskupem jako symbolické gesto svléká svůj oděv se záměrem zřít se otcovského dědictví: jako v okamžiku stvoření nemá František nic, jen život, který daroval Bohu, do jehož rukou se svěřuje. Pak žil jako poustevník až do roku 1208, kdy měl další základní zážitek na cestě svého obrácení. Když naslouchal úryvku z Matoušova evan-

Pokračování na str. 8

Editorial

Ke svému velkému programovému kázání, které Ježíš podle svatého Matouše pronesl „na hoře“, sestoupil u svatého Lukáše „na rovinu“. Ta poslední dvě slova používáme nejen k označení určitého místa, ale také někdy znamenají zcela otevřený způsob, jakým se vyjadřujeme k určité věci. Srovnáme-li podání Matoušovo a Lukášovo, můžeme konstatovat, že v druhém případě řekl Pán opravdu „na rovinu“, že jeho přikázání nejsou pouze nějaké rady, ale jsou to principy, které mají pro lidský život zásadní význam, a nedbat jich se nevyplácí. Vyslovená „Běda vám!“ neznamenají hned Bohem zvláště sesílané tresty, nýbrž varují, že sami si způsobíme situace, které budou úplným opakem slíbené blaženosti, jestliže o ni nedbáme.

Obzvláště závažné je varování: „Běda vám, když vás budou všichni lidé chválit.“

Snaha o porozumění se nesmí zvrhnout v úsilí o lacinou popularitu, kupovanou na úkor pravdy. Můžeme se stát falešnými proroky nejen tím, že hlásáme zjevné nepravdy, ale také tehdy, když naše jednání jakýmkoliv způ-

sobem utvrzuje lidi v jejich mylném smýšlení.

V poslední době jsme svědky jakési propagační kampaně, která má z věřících učinit sympatizanty tzv. evoluční teorie. Tato hypotéza začala sebevědomě vystupovat jako hotová věc, ale to neznamená, že k ní nemůžeme mít negativní postoj. Křesťanští evolucionisté sice uvádějí podmětku, že se evoluce nesmí vztahovat plně na člověka, jehož duši Bůh bezprostředně tvoří. Ve skutečnosti by ona výhrada měla být mnohem širší: obecně platí, že evoluci můžeme akceptovat, jestliže to, co evolucionisté tvrdí, je skutečně ověřená pravda a jestliže tato teorie nemá sloužit jako důkaz neexistence či zbytečnosti Boha. Víme ovšem, že to byl původní účel, proč teorie evoluce vznikla. Nevznikla jako výsledek pozorování nápadné skutečnosti, nýbrž jako postulát, který by umožnil vědě prokázat své prvenství a zbavit se Boha.

Již praotec této teorie si byl vědom, že má-li jeho nápad splnit svůj účel, musí vysvětlit buď všechno, nebo nic. Na to, zda křesťané mají evoluci akcepto-

vat, nebo ne, mají tedy dost času, dokud zastánci evoluce nepřijdou s přesvědčivými důkazy, že se vyrovnali se všemi námitkami a překážkami. K překážkám, které teorie v žádném případě nemůže obejít, jsou např. otázky vzniku živé hmoty z neživé a vznik tzv. komplexních orgánů, jako jsou např. zrak a sluch.

Na vývoji kamer a fotoaparátů a podobných prostředků snímání obrazu pracují tisíce nejlepších inženýrů a techniků již sto padesát let a ani ty jejich nejdokonalejší produkty se nevyrovnají perfektnímu obrazu, jaký člověku poskytuje jeho oko bez jakýchkoliv chromatických či sférických zkreslení s dokonalou rozlišovací schopností a prostorovou diferenciací. Se stereoskopickým, tedy prostorovým zobrazováním si technici dosud zcela neporadili. Lidské oko se dokáže bleskově a zcela automaticky vyrovnat s největšími kontrasty a vzdálenostmi pozorovaného objektu, pracuje spolehlivě v nejrůznějších hladinách osvětlení. A to mluvíme pouze o oku ve funkci snímací kamery. Našemu chápání se zcela vymyká ona druhá nezbytná složka vidění, tj. analýza okem snímaného obrazu,

Pokračování na str. 13

Ústava Božího království

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Radujte se a jásejte,
máte v nebi hojnou odměnu.**

Až dosud hlásali Ježíš i Jan shodně radostnou zvěst, že se přiblížilo Boží království. Krátce poté, co si Pán vybral svých Dvanáct, chystá se vyhlásit program tohoto svého království. U takové příležitosti nesmíš chybět. Posad se do předních řad mezi jeho učedníky. Záleží velmi na tom, abys správně pochopil podstatu ústavního zákona, který tu Ježíš vyhlásí. Připrav se na to usebraností a modlitbou.

Očekáváš podobně jako celý zástup, že slíbené království přinese hojnost, blaho a odstraní všechno, co tak tíží? Obnov v sobě neochvějnou víru, že to, co nyní uslyšíš, je vedeno jasným Božím záměrem: vrátit lidstvu Boží dar, o který se připravilo svou nevěrností. Protože způsob, jakým lidé hledají zde na světě své ztracené štěstí, se zásadně rozchází s Božím záměrem a stal se bohužel takovou samozřejmostí, může se Ježíšovo slovo jevit jako nepřiměřené, nebo dokonce absurdní. Připrav se na ně tím, že se nejdříve zamyslíš nad výstrahou proroka Jeremiáše: Vzbud' v sobě připravenost změnit své názory a postoje a opustit své smýšlení, pokud je spřízněno se smýšlením tohoto světa, *ktej svým srdcem odstoupil od Pána*. Připoj se k těm, kdo Pánu *důvěřují* a jen u něho hledají svou oporu. Čím radikálněji chce Ježíš změnit tvoje smýšlení, tím větší je ona všechno pomýšlení překračující blaženost, ke které tě chce Ježíš přivést. Jsi-li připraven uvěřit Pánu i v tom, co se přiči tvým dosavadním náhledům, odevzdej božskému Učiteli svou vůli: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.*⁽¹⁾

Blahoslavení jste vy, kteří jste chudí, hladoví, kdo nyní pláčete! Chápeš, co to znamená? Hlavní hybnou silou všeho dění kolem tebe je honba za majetkem, za požitkem, za rozkoší za každou cenu. Božský Učitel tu naopak nejen blahoslaví a vyzvedává to, co je pro lidi tohoto světa předmětem strachu a přímo opovržení; ale dokonce těm, kteří si tak zakládají na svém jmění, postavení, lidské chvále, na všem, co si podle svého soudu mohou dovolit, vyslovuje neúprosné **běda vám!**

Tak jednoznačná Ježíšova slova není možno brát na lehkou váhu. Naopak, je v tvém nejvlastnějším zájmu, abys z nich vyvodil nekompromisní závěry: Je-li podle Božího svědectví pravdou, že všechny dnes tak zbožňované a vytoužené hodnoty nevedou k vytoužené blaženosti, ale k prokletí, znamená to, že názorový svět, který tak zobecněl, stojí ve skutečnosti

na zcela chybných základech. S tímto způsobem smýšlení, hodnot a cílů je třeba se vši rozhodností skoncovat.

Chybí ti k tomu odvaha? Hledej ji u Pána: Je snad špatné mít majetek a pokrmu do sytosti? Špatné je nacházet v nich takové zalíbení, jako by člověk už nic jiného nepotřeboval, jen tyto falešné bohy. Podívej se kolem sebe: **Po ovoci je poznáš.**⁽²⁾ Právě proto, že nemohou nasycit srdce, stvořené pro Boha, kvůli této nenasytné modloslužbě z jejich **nitra vycházejí špatné myšlenky, smilstvo, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pycha, pošetilost**⁽³⁾.

Víš, co je vrcholem této pošetilosti? Zaviněná a přímo chtěná tupost pro všechno, co je Boží. Jakmile lidé místo Boha posadili na trůn majetek, rozkoš, sami sebe a svůj prospěch, **pošetile říkají ve svém srdci: Bůh není; zkaženě, zvráceně jednájí: všichni pobloudili, všichni se zkažili. Nikdo nekoná dobro.**⁽⁴⁾

Je však možné, abys uprostřed světa stál proti světu? Můžeš si být jist, že to od tebe nežádá nějaký samozvaný fantasta, ale sám Boží Syn, a on sám nastoupil tu cestu, kterou hlásá. Opustil nejněžnější náruč nejlaskavějšího Otce, který jej miluje od věčnosti, a přijal na sebe všechno nepohodlí, jaké tu na zemi snášejí ti nejchudší a nejubožejší. Zanedlouho půjde ještě mnohem dále. Vzdá se i dobré pověsti a bude připočten k bezectným a prokletým. Radikální rozchod se světem je jedinou možnou cestou, jak přispět k záchraně světa. Vystoupit z řady a postavit se proti proudu vyvolá samozřejmě nejdříve velkou nelibost: **Budou vás nenávidět, vyloučí vás ze svého středu, potupí a vymažou vaše jméno jako proklaté kvůli Synu člověka.** Ale právě vy **jste blahoslavení!** I když o vás nyní mluví jako o špatných lidech, **když budou pozorovat, že konáte dobro, budou velebit Boha v den navštívení**⁽⁵⁾.

To je podle Pána jediný způsob, jak se máš zalíbit světu, i když se tak stane až **v den navštívení**. Běda, kdyby tě všichni chválili z jiného důvodu. Znamenalo by to, že si kupuješ jejich přízeň jako **falešný prorok**. Již ve své první písni tě Žalmista povzbuzuje: **Blaze tomu, kdo nechodí, jak mu radí bezbožní, nepostává na cestě, kudy chodí hříšní, nezasedá ve shromážděných rouhačů, ale má zalíbení v Hospodinově zákonu. Je jako strom u vody, nevadne a přináší ovoce.**⁽⁶⁾

Jsi ochoten stát se občanem Království s touto ústavou?

Pane, ke komu bych šel? **Ty máš slova věčného života.**⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Sam 3,10; ⁽²⁾ Mt 7,16; ⁽³⁾ Mk 7,20-22;

⁽⁴⁾ Ž 14,1.3; ⁽⁵⁾ 1 Pt 2,12; ⁽⁶⁾ resp. žalm 1;

⁽⁷⁾ Jan 6,68

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 17,5-8

Tak praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nevidí, že by přišel déšť, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasažen u vod, který své kořeny vyhání k potoku; když přijde vedro, nestraňuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2. čtení - 1 Kor 15,12.16-20

Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

Evangelium - Lk 6,17.20-26

Když Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil z hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům. Ale běda vám, boháči, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit; vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

Svatý František obrací heretiky (4)

PRVNÍ ÚSPĚCHY

Poté, co se František usadil v Thononu, nedbal vůbec na pomluvy heretiků ani na jejich vražedné úmysly a nemyslel na nic jiného, než jak se zápal a láskou naplnit poslání dobrého pastýře. Kázal takřka denně, zpovídal v každou denní dobu, navštěvoval chudé, nemocné, vyptával se na duchovní i materiální potřeby, těšil ztrápené trpělivým soucitem i slovem, chudé podporoval hojnou almužnou, odevzdával jim všechno, co měl, a nechával si jen to, co potřeboval nejnnutnějšího. Když už neměl nic, obracel se na svou matku a ta mu posílala všechno, co jen mohla.

Jednoho večera se vracel do pevnosti Alligens, aby si vzal potřebné listiny. Když se blížil k pevnosti ve společnosti Rolanda a dvou jiných mužů, vyrazili náhle ze skrýše dva heretičtí drábi s obnaženými šavlemi a hnali se přímo na Františka s kletbami na rtech. Františkovi společníci tasili zbraň a chtěli ho chránit, ale on je zadržel a řekl:

„Zastrčte své meče do pochvy a schovejte je. Jen mně přísluší, abych vyšel vstříc těm, kteří usilují o můj život.“

Když to řekl, přidal do kroku a šel přímo vstříc vrahům. Laskavými slovy a majestátním výrazem své tváře jim vyrazil zbraň z ruky. Oba se zastyděli, sklopili zrak a padli mu k nohám s prosbou, aby jim odpustil. Vinu svalovali na pastory. Slibovali, že odloží všechny zlé záměry a budou mu sloužit ze všech sil.

Sotva dorazili do Alligens, Jiří Roland, ještě celý vzrušený příhodou, běžel k veliteli, aby mu řekl všechno, co se stalo. Ten začal prosit apoštola, aby už nikdy nechodil večer bez eskorty. Ale přes všechno naléhání se mu nepodařilo kněze přesvědčit. František odpověděl: „Svatý Pavel a jiní apoštolové se nikdy neuchylovali k síle zbraní. Jediným jejich me-

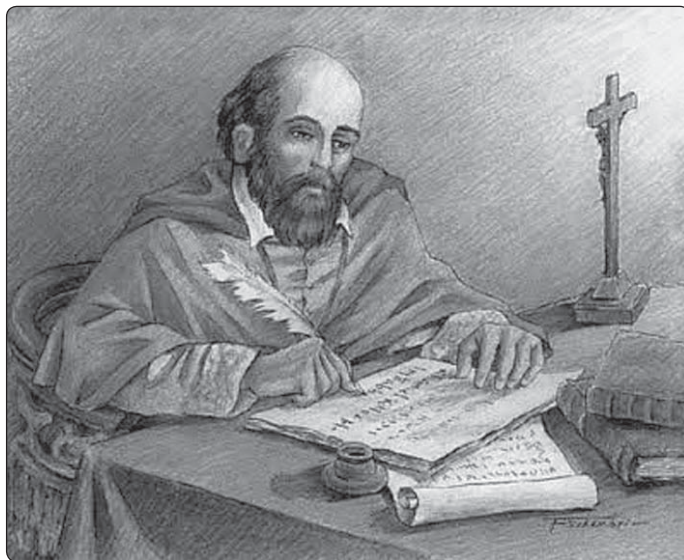
čem bylo Boží slovo, a to i proti nekrutějšímu nepříteli. Touto svou zbraní porazili sílu ďáblů i císařů, marnost filosofů a pýchu světa. Vztyčili prapor Krista Pána na troskách pohanského státu. Luther a Kalvín šířili herezi ohněm a mečem, silou a násilím časné moci... To je pro mě dostačující důvod, abych postupoval jinak a nepoužíval jiné síly než moci Božího slova, které je schopné bez lidské pomoci porazit cedry a zúrodnit poušť Kadeš. Utrpení a důvěra v Pána mi postačí místo legie vojáků. A ostatně, kdyby mi Bůh dal tu milost, abych vlastní krví zpečetil hlásanou nauku, nic slavnějšího by mě nemohlo potkat.“

Velitel nevěděl, co na to odpovědět, a proto už nenaléhal. Jelikož však nechtěl vystavit Františka ohrožení, nařídil, aby pět nebo šest vojáků chodilo za ním v určité vzdálenosti, když bude přecházet z Thononu na jiná místa v Chablais. Večer ho měli při návratu podobně střežit. Ale to Rolanda neuklidnilo a napsal panu de Bois dopis, ve kterém ho o případu informoval. Ctihodný stařec se znepokojoval více než kdy jindy o život svého milovaného syna a poslal mu formální příkaz k okamžitému návratu. Prostřednictvím

stejného posla František odpověděl: „Ctihodný pane otče, kdyby Roland byl Tvým synem a ne lokajem, jistě by neutikal zbaběle z takové drobné příhody a nemluvil by o ní jako o velké bitvě. Nikdo nemůže pochybovat o zlé vůli našich protivníků, ale křivdí nám ten, kdo pochybuje o naší statečnosti. Prosim Tě, otče, nepřipisuj moji vytrvalost neposlušnosti, ale pokládej mě vždy za svého nejpokornějšího syna.“

Pan de Bois nepřestával naléhat: „Tvoje horlivost k ničemu dobrému nevede. Tvoje vytrvalost je nerozumným vzdorem. Prodlužovat takovou zkoušku znamená pokoušet Pána. Zapřísahám Tě, ukonči náš smrtelný neklid a vrať se k rodině, která Tě toužebně očekává. Zvláště matka umírá bolestí a strachem o Tvůj život. Jestliže Ti nestačí moje prosby, rozkazuji Ti jako otec, aby ses okamžitě vrátil.“

František odpověděl, že je ochoten poslechnout pouze biskupa. Pan de Bois tedy odjel k biskupovi. Ten se ho snažil všemožně uklidnit, ukázal mu Františkovy listy, ze kterých vyplývá, že už svítá naděje na úspěch. Nebylo by dobré zahazovat srp, když už nastává doba žni. „Ten, kdo začal dobré dílo, ten ho také dokončí.“

František tedy přes všechny zátky tím byl zplnomocněný, aby pokračoval ve své misi v Chablais. V době postu organizoval časté výklady pro vojáky v Alligens. Tento apoštolát už přinášel požehnané ovoce. Vojáci se výrazně změnili. Projevili lítost nad minulými hříchy a rozhodnutí napravit svou budoucnost. Pochopili, že upřímná a šlechetná ctnost je nejjistější chloubou křesťanského vojáka. Jednoho dne byl jeden z vojáků tak zděšen svými hříchy, že je pokládal za neodpuštělné, a z velkého žalu málem omdlel. Pak se vzmužil a šel k Františkovi, aby se mu svěřil se svým trápením. František ho přijal jako citlivý otec marnotratného syna, potěšil ho a povzbudil, a aby znovu neupadl do svých černých myšlenek, nechal ho v noci u sebe ve svém pokoji, podělil se s ním o svoji večeři a nakonec ho vyzpovídal. Poněvadž viděl jeho velkou lítost, dal mu za pokání jen malou modlitbu. Voják nesouhlasil: „Otče, to mám jít do věčné záhuby? Za tolik hříchů tak malé pokání?“ Svátý apoštol mu odpověděl: „Synu, důvěřuj v Boží milosrdenství, které je větší než všechny tvé nepravosti. Beru na sebe doplnění tvého pokání.“ – „To by bylo nespravedlivé, protože hříšníkem jsem já a ty jsi nevinný.“

Po několika dnech přišel tento voják za Františkem a oznámil mu, že opouští vojenskou službu a vstoupí do kláštera kartuziánů, kde chce konat pokání za své hříchy po celý zbytek svého života, kterého si zatím tak hříšně užíval.

Úspěchy ve vojenské posádce vynahrazovaly Františkovi dosaďadní nezdary při snaze obrátit protestanty v Thononu. Za šest měsíců horlivého kázání slovem i příkladem získal sotva tři posluchače, kteří přicházeli vřdycy jako úkradkem. Patřili k nim urozený pan Fournier, baron d'Avully a advokát Poncet. Ten poslední sice věřil správně v Eu-

charistii, ale měl špatné názory o jiných dogmatech. Aby ho přivedl k pravdě, použil František „Katechismus“ jezuity Kanisia a „Myšlenky Otců“ od Buséeho. Četba těchto knih dokonala advokátovo obrácení.

Misionář doufal, že někteří z novokřtěnců přivede k velikonočnímu svatému přijímání, ale zklamal se. Když baron d'Avully slyšel svatého Františka a jeho první kázání o Nejsvětější svátosti, otřáso to jeho dosavadním přesvědčením. Vedl s Františkem dlouhé rozhovory na odlehlých místech, a když viděl zbabělost pastorů, pochopil, že pravda je na straně katolické církve. Ale lidské ohledy zdržovaly jeho úplné obrácení, i když si je jeho zbožná manželka vroucně přála.

Pokud jde o Ponceta, překážkami jeho úplného obrácení byl vliv dřívějších přátel a obava, že by mohl přijít o majetek, který měl v Ženevě. Nebyl si také jist, jak pevná je dohoda o míru.

Zarmoucený apoštol začal někdy pocívat pokušení k malomyslnosti. Napsal biskupovi de Granierovi: „Chce-li Vaše Excelence vědět, co jsme zatím vykonali, najde to přesně v listech svatého Pavla. Jsem nehoden srovnávat se s tímto velkým apoštolem, ale Bůh si umí posloužit i slabostí, aby rozmnožil svou slávu. Postupujeme vpřed, ale jako nemocný, který po opuštění lůžka ztratil dovednost chůze a neví, zda je už více zdravý než nemocný. Pastýři, ta provincie je zcela zparalyzovaná, a než se naučí chodit, budu já už v nebeské vlasti. Jen taková zbožnost, jako je Tvoje, může získat milost uzdravení. Já si ji nezasloužím, protože jsem hříšník a nic víc, jsem zcela nehodný těch darů, jimiž mě Bůh zahrnuje.“ Asi v té době obdržel František dopis od otce Possevina, svatého a horlivého řeholníka, který byl jeho duchovním vůdcem v Padově. V dopise plném Božího Ducha mu slavný jezuita přeje úspěchy, o kterých

VĚŘÍM

Pane, věřím, že jsi se mnou!
Pane, věřím, že chceš vždy zůstat se mnou!
Pane, věřím, že je Tvým přáním ze srdci
Tvých věrných řídit a zachránit svět!
Pane, věřím ve Tvou lásku ke mně!
Pane, věřím, že mi chceš pomáhat!
Pane, věřím, že Tvá láska chce pro mě jen to nejlepší!
Pane, věřím, že mě vždy povedeš správnou cestou!
Pane, věřím, že mi dáváš vždy správné poznání!
Pane, věřím, že mi dáš sílu splnit Tvou vůli!
Pane, věřím, že se ode mne nikdy neodvrátíš!
Pane, věřím, že mě nikdy nenecháš padnout!
Pane, věřím, že mě uchráníš všeho hříchu!
Pane, věřím, že vidíš mé prosící ruce!
Pane, věřím, že slyšíš má prosebná slova!
Pane, věřím, že mi otevíráš své Srdce!
Pane, věřím, že za mne prosíš svého Otce!
Pane, věřím, že Tvoje Matka mi vždy bude pomáhat!
Pane, věřím, že mi pošleš na pomoc své anděly!
Pane, věřím, že mi dáš milost,
abych pro tebe zachránil duše!
Pane, věřím, že mě přijmeš do své slávy!
Pane, věřím, že budu smět navěky zůstat s Tebou!

*Matka Gabriela Bitterichová
Dienst am Glauben 4/2008*

odevšad slyší v městě Chambery, kam nedávno přijel, a horoucně touží po setkání s Františkem.

K tomuto dopisu připojil otec Possevin jako výraz uznání knížku, kterou napsal o malířství a poezii. Současně mu poslal dárek otec Cherubín z Maurienne: obrázek nejsvětější Panny Marie, jak se klaní Děťátku, které spí v její náručí. Muž Boží si všiml především ukolébavky pro Jezulátko vytištěné v darované knize, protože napsal senátorovi Favremu: „Obrázek Božího Děťátka potěšil moje oči zmučené pustinou a troskami našich svatyní a ta píseň zaznívá v mých uších tak trápených obudným rouháním.“

Ale ještě jedna sladší útěcha měla potěšit apoštolovo srdce. Ženevský biskup, který se dověděl o jeho plodné práci, mu poslal jako důkaz uznání několik dárků spolu s dopisem, ve kterém ho nazývá svým pravým synem a ujišťuje ho svou pastýřskou starostlivostí a péčí. Zapřísahá ho, aby statečně vytrval v dobrém předsevzetí a pamatoval na slova Písma: „Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí“

(Ž 34,20). Nakonec mu biskup požeňnal z celého srdce naplněného láskou.

Po tomto povzbuzení již misionář nepochyboval o úspěchu svého působení. Chtěl si jít na chvíli odpočinout u rodiny a biskupa. Ale baron d'Hermance i šlechtic de Compois v naději, že překonají pochybnosti advokáta Ponceta, přemlouvali misionáře, aby byl ještě několik dní trpělivý, protože vítězství je blízko.

A skutečně, ve čtvrtek 20. dubna dočkal se František štěstí, když po útrapné sedmiměsíční námaze obdržel od drahého novokřtěnce veřejné vyznání víry v přítomnosti kněze ze zámku Alligens i doktora práv Durceta jako svědků.

Tento fakt byl pro něho velkým povzbuzením, nejen proto, že Poncet se těšil u protestantů velké vážnosti, ale jeho katolické přesvědčení bylo nyní tak silné, že by sám dokázal všem pastorům poručit, aby mlčeli. Od toho dne totiž ti, kteří dosud o misii špatně mluvili, začali měnit názor a říkali, že muž tak vlivný, jako je Poncet, jistě za sebou přitáhne další, že vytrvalost misionáře bude korunována úspěchem

a katolicismus bude triumfovat nad bludem. Blíží se chvíle, kdy se celá provincie Chablais obrátí a stane se jakoby duchovním arzenálem, kde bude možno čerpat zbraně na porážení heretického Babylonu, jak říkali Ženevě. Obrácení advokáta bylo pro protestanty velkou ztrátou. Aby se s ní vyrovnali, začali šířit zvěsti, že advokát je za trest trápen ďablem a misionář velkou část noci nad ním koná exorcismy. K tomu připojili pomluvy proti katolické církvi, ale lidé jim už tak nevěřili. Vystupování skutečně shodné s evangeliem, jaké viděli u Františka, dělalo na ně dobrý dojem. Byla to jeho pokora, sladkost, nezištnost a horlivost, s jakou stavěl proti pomluvám nepřátel krásu svých ctností, svého vědění a vroucí modlitby prodlužované dlouho do noci po namáhavých dnech.

Tyto dobré zprávy se dostaly k uchu senátora Favreho, který s bratrským zájmem sledoval kroky svého svatého přítele, a jak ho dříve přesvědčoval, aby vytrval na svém místě, tak si nyní pospíšil, aby mu blahopřál k jeho úspěchu: „Nedokážu vypovědět, drahý bratře, co zde v srdcích zavládlo: radost, a to nejen u těch, kteří při vši účtě k Tobě dříve pochybovali o smyslu Tvého počínání, ale i u těch, kteří sice očekávali zdar, ale nemohli vědět, že k němu dojde tak brzy. Všichni jsou přesvědčeni, že víra, kterou tito lidé pohrdají, zaskví se novým světlem a bude zbrání k zničení novodobého Babylonu.“

Brzy nato zanechal František v Thononu kanovníka Ludvíka a na krátký čas opustil Chablais, aby navštívil Sales a své rodiče. Radost, s jakou ho přitiskli na své srdce, se nedá popsat. Podobného přijetí se mu dostalo od biskupa a kanovníků. Byl doma jen několik dní a v Corsier-Anières se uvolnila farnost po bratru Gallusovi. František se přihlásil do konkursu a farnost obdržel. Bylo to 11. května.

*(Pokračování)
Překlad -Iš-*

Je 17. února 1903. Antiklerikální a protináboženský boj dosahuje ve Francii vrcholu. Georges Clemenceau, přezdívaný „Tygr“, přijímá ve své knihovně P. Jana Křtitele Chautarda, převora kláštera Naší Paní od Sedmi pramenů. Ten v souvislosti se zákonem o vyhnání řeholních kongregací chce hovořit o záležitostech svého řádu s neantiklerikálnějším předsedou senátní konference, která je pověřena rozhodnout o osudu převorství. Poté, co absolvoval ukázkou urážek, jimiž Tygr zesměšňuje mnichy, otec převor pod vlivem vnuknutí začíná hovořit: „Eucharistie je ústřední dogma našeho náboženství: potřebuje mnichy oddané adoraci. Kristus je živý, je přítomný v Eucharistii. Nepotřebuje božský Král přítomný mezi námi, aby měl svůj dvůr, kde se Mu vzdává pocta? Zpíváme z celého srdce. Modlíme se z celé duše, protože Jemu, kterého milujeme, náleží všechny naše zpěvy. Mše je největší událost, která se může na zemi stát. Také přijímání je tajemství: Bůh je nekonečná láska, která mi vlévá svůj vlastní život. Tím, že žijeme z milosti přijímání, chceme vylévat dobrodiní na celé lidstvo, a to skrze radostně přísný život v jednotě s božským Ukřížovaným.“ Tygr zřejmě dojat odpověděl: „Pochopil jsem, že člověk může být hrdý na to, že je mnich, jestliže jím opravdu je. Pokládejte mě za svého přítele.“ Trapisté nebyli vypuzeni. Pater Chautard v té chvíli nevěděl, že ho podporuje svou modlitbou mladý trapista od Panny Marie Pouštní, P. Maria Josef Cassant.

Petr Josef Cassant se narodil v Casseneuil-sur-Lot blízko Agenu v jihovýchodní Francii 7. března 1878. Již další den se skrze křest narodil pro život milosti. Jeho rodiče byli zámožní zemědělci, hluboce nábožní. Starší bratr Emil ho předěšl o devět let. Petr byl už jako hoch milého vzezření. Již velmi brzy projevil neobvyklý smysl

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ Petr Maria Josef Cassant

pro modlitbu a jeho zálibou bylo stavět tu či tam improvizované oltáře, u kterých napodoboval gesta kněze při mši. Matka tvrdila, že „již od malička myslel na to, stát se knězem. Bylo to jeho jediné přání.“

Již jako šestiletý začal navštěvovat školu bratří křesťanských škol. Setrval tam po devět let. Byl velmi dobrý druh, šlechetný, altruistický, bez pýchy, citlivý a prostý. Nicméně hlučnost některých her, nespoutaná bujarost chlapců a tlačence ho děsily a tesknil po klidu. Ve třídě ho čekaly problémy: pomalé myšlení mu ztěžovalo studium. Měl málo obrazotvornosti a nepříliš hlubokou inteligenci. Nicméně pílil dosahoval toho, že jeho výsledky byly uspokojivé. Ověřil si tak staré přísloví: „Labor improbus omnia vincit. Vytrvalá práce všechno zmůže.“

V říjnu 1889 je přijat do Družiny Panny Marie, sdružení žáků, kteří usilují o úctu k Panně Marii. Po několika měsících přijímá škapulír Panny Marie Karmelské a 15. června 1890 přistupuje k prvnímu svatému přijímání. Na závěr farních misí 1892 přijímá svátost biřmování.

Na jaře 1893 má s ním farář i kaplan jeho farnosti velké starosti. Ani oni, ani ředitel školy nepochybují o jeho kněžském povolání, ale mají pochybnosti o jeho nadání a jsou přesvědčeni, že by ho do malého semináře nepřijali. Rozhodli se tedy, že bude přijat do farní školy a bude studovat pod dohledem kaplana. Josef je velmi příčinlivý a má radost z toho, že může být blízko kostela, věnovat se často modlitbě, a pomáhá kostelníkovi. Ale jeho obtíže ve studiu neustávají a farář dospěje k závěru, že nikdy nedosáhne té požadované úrovně, aby se mohl stát knězem. Poradil mu proto, aby se orientoval na mnišský život, který je přiměřenější jeho

schopnostem a jeho duchovnímu životu v modlitbě a mlčení; bude mu tak umožněn přístup ke kněžství v podmínkách odpovídajícím jeho temperamentu. Na podzim roku 1894 se odebral spolu se svým farářem k trapistům Panny Marie Pouštní, 30 km vzdáleným od Tolosy. Již první kontakt s mnišským životem ho uchvátil. Otec Ondřej Malet, novicmistr, napsal o něm po prvním rozhovoru: „Měl jsem dojem, že jde o duši velmi sladkou, velmi hlubokou, která hledá Boha. Dal jsem mu na čelo znamení kříže a řekl: »Měj důvěru, pomohu ti milovat Ježíše.« Měl oči plné slz.“

Josefův odjezd k trapistům se neobešel bez bolesti. Odloučení od rodičů je trýzeň, která ukazuje sílu pout spojujících příbuzné. Ale velmi brzy se vžil do nového života. „Není zde důvod k nudě,“ napsal rodičům, „protože každá hodina má své určení... Hlavními úkoly jsou studium a ruční práce. Velká část času je věnována modlitbě hodin v kostele.“ O několik dnů později napsal: „Cítím se velmi dobře v tomto novém životě, který je sladký, když si na něj zvykne.“ Nicméně je to život přísný: vstává se ve dvě v noci, je tu režim výlučně vegetariánský, šest měsíců postu v roce, žádná rekreace... Na svátek Zjevení Páně 1895 přijímá mnišský hábit a jméno Maria Josef.

Plní Ježíše

Pro otce Ondřeje je řeholní život zdokonalování, rozvoj křesťanského života, života ve spojení s Kristem Ježíšem. Když mluví o cisterciáckém ideálu definovaném dvěma slovy: pokání a kontemplace, novicmistr zdůrazňuje podřízenost prvního z nich té druhé. „Pokáním se mnich osvobozuje od vlivu smyslu; rozjímáním žije v nadpřirozeném životě, žije v Bo-

Petr Maria Josef Cassant

hu. „Pro něho je řehole svatého Benedikta školou lásky k Ježíši. „Nicméně, stačí mít před očima nebo na rtech Řeholi, abychom objevili Ježíše? Nikoliv. Musíme být »plní Ježíše«. Neboť Ježíše je možno najít a zakusit jen skrze lásku, láska vyžaduje jednotu s Milovaným.“ Takto pojeté cvičení v nadpřirozeném životě je spočinutím ve vtěleném Slově skrze intenzivní zbožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, ohnisku lásky a symbolu lásky Boží k nám. V míře, v jaké jsme sjednoceni s Boží vůlí, i uprostřed nekrutějšího mučení se upevňuje v naší duši pokoj a všechny nebeské dary. Cesta k dokonalosti je práce odříkání, především vnitřního, uskuetečňovaného poslušností.

Během noviciátu četl bratr Josef Maria mnoho knih, nikoliv bez obtíží, ale s neúnavnou vytrvalostí. Instinktivní touha být podporován strukturou, ponořit se do organizovaného celku mu usnadňovala společný život a poslušnost. Jednal v přesvědčení, že plní Boží vůli, a všem se podřizoval, jak to chtěl svatý Benedikt. Spokojoval se s tím, co je nejobyčejnější a nejpokornější. Ale jeho život nebyl ušetřen bojů. Sebeláska, závist, někdy velmi silná, kterou cítil tváří v tvář intelektuální převaze, mu dávala pociťovat své skryté ostny. Byl velmi emotivní, a to i při nevýznamných událostech. Nešetřily ho myšlenky proti čistotě. V pokušeních opakoval: „Všechno pro Ježíše!“

ZÁKAZ PRŮVODU

Moskevský starosta opět zakázal uspořádat v Moskvě průvod homosexuálů. Prohlásil, že tak tomu bude i v budoucnu. Prohlásil „gay parádu“ za rouhání a akci destruktivní sekty, kterou nelze trpět. Plánovanou akci nazval přímo „satanský podnik“. Homosexuální aktivity jsou v Rusku trestné.

RUSKO CHCE OMEZIT POTRATY

Rusko chce dosáhnout snížení počtu potratů. Důvodem je značný pokles počtu obyvatel. Na 1,7 milionu porodů připadá v Rusku 1,2 milionu potratů. Proti roku 1991 ubylo v Rusku 6 milionů obyvatel. Prezident Medvěděv chce také rázněji vystupovat proti zneužívání alkoholu a drog. Je třeba také lépe podporovat rodiny s dětmi a snížit kojeneckou úmrtnost.

KEŇA

Církev Keni se zasazuje za zachování zákonného zákazu potratů a eutanazie. Je úkolem církve hájit kulturu života a neomezené právo každého jednotlivce na život. Právo na život je základem lidské společnosti a politické soužití může následovat až po něm.

Kath-net

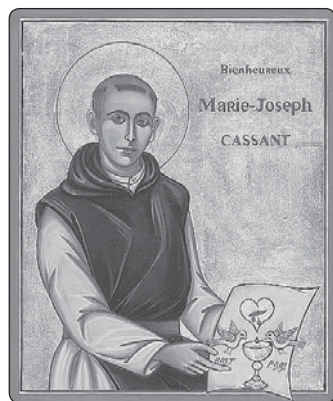
17. ledna 1897 složil první řechní sliby. Po tomto slavném dnu nastoupila každodenní monotónnost. Slavení liturgie hodin v chrámě ho zaměstnávalo denně takřka sedm hodin. Nacházel v tom radost i utrpení. Několikrát byl napomenut, že se poklonil nedostatečně. Teprve později se přiznal, že mu nemocné koleno působí při poklekání bolest. Měl také slabý hlas a to mu působilo výčitky, že není pro chór dostatečně vhodný. Nejvíce rozjímal o utrpení Páně. Pomáhal si přítom knihami, protože měl špatnou paměť a nebyl schopný sám vytvářet úvahy. Napsal: „Když nemám knihu a mám oči otevřené, jsem roztržitý, když je zavřu, usínám.“ Jak radí sv. Terenzie, když člověk sám v sobě nenachází vhodné myšlenky, v takovém případě je nejlepší věnovat se hlavně četbě.

Byl velmi starostlivý, pokud jde o duše v očistci. Obětoval za ně vlastní utrpení: „Můj Bože, odstupuji dobrovolně a z celého srdce ve prospěch duší v očistci dobré skutky, které vykonám v budoucnosti, odpustky, které získám, i modlitby, které budou za mě konány po mé smrti, a všechno vkládám do rukou Neuposkvrněné Panny.“

Již od dětství toužil bratr Maria Josef být knězem, a i když přijímal možnost, že to vzhledem k jeho omezeným schopnostem nebude možné, nikdy se této své horoucí touhy nevzdal. Eucharistie nebyla pro něho všední pobožností. „Chci po celý život každodenně přistupovat ke svatému přijímání, jestliže mi Ježíš nedovolí, abych se stal knězem.“ V Eucharistii viděl Ježíše, který přijímá něžně každého, kdo se mu svěruje, aby ho vyléčil z jeho duchovních nemocí. „Ó můj Ježíši, jak jsi dobrý, že se dáš mně, tak ubohému, zatíženému tolika nepravostmi. Chceš, abych tě přijímal do svého srdce, i když je tak chudé, protože víš, že když tě přijímám, přijímám život, a ty mě oživuješ.“ Bratr Maria Josef nikdy neodděloval sva-

té přijímání od oběti mše svaté, ze které získával sílu, aby mohl nést kříž. Dovoľoval se všech mší slavených na světě: „Kalvarská oběť, která se denně koná na celém světě, bez ustání, ustavičně přispívá k slávě Otce a k spáse světa. Nemocní, zarmoucení mohou v jakémkoliv okamžiku dne i noci, během dlouhého utrpení a bezesných hodin říct: »V tuto hodinu na mnoha místech světa kněz přistupuje k oltáři a přináší smírnou oběť.«“

24. června 1900 skládá Maria Josef své věčné sliby. Na cestě ke kněžství však jeho malé vlohly vytvářejí překážku tím větší, že profesor teologie mu v ničem neulehčuje práci, protože ho pokládá za neschopného a nevhodného ke kněžství. K tomu přistoupily další těžkosti. Velké bolesti hlavy a žaludku mu nedovolují, aby se věnoval práci tak, jak by chtěl. Nicméně novicmistr P. Ondřej a otec převor se domnívají, že bude moci dokončit studium a přijmout kněžské svěcení, a to je pro něho útěchou. A skutečně, nakonec nadešel 12. říjen 1902 a Mons. Marre, bývalý mnich od Panny Marie Pouštní, jmenovaný světicím biskupem, mu uděluje kněžské svěcení. Den nato slaví svou první mši svatou před klášterním společenstvím. Hle, stal se knězem navěky! Uskutečnila se na něm slova Pavla VI.: „Mnozí svatí toužili spojit kněžství s mnišským životem, protože viděli harmonický soulad mezi svým kněžstvím a mnišským povoláním. Pravá samota, která se zabývá pouze Bohem, úplné zřeknutí se statků tohoto světa a vlastní vůle, jaké přijímají ti, kdo se stávají mnichem, připravují kněžskou duši zvláštním způsobem k tomu, aby se obětovala v eucharistické oběti, která je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. Navíc když se kněžství spojuje s úplným darováním, jakým se mnich zasvěcuje Bohu, je zvláštním způsobem podobný Kristu, který je spolu knězem i obětí“ (Dopis kartuziánům 18. dubna 1971).

Novokněz se netěší valněmu zdraví. Pociťuje velkou únavu a bolesti na hrudi. Je bázlivý, s nikým o tom nemluví, nechce budít pozornost a znepokojovat představené. Nicméně už počát-

kem roku 1903 bylo zcela zřejmé, že mladý mnich churaví. Lékař konstatuje velkou únavu, ale ve skutečnosti se jedná o tuberkulózu. Na příkaz představených se odebere k rodičům, aby si odpočinul a nabral sílu. Ale i po dvouměsíčním odpočinku se jeho zdraví rapidně zhoršuje. Vrací se do kláštera, aby se připravil na smrt. Každodenní mše svatá mu pomáhá spojovat vlastní utrpení s utrpením Spasitele. Doplnoval jako svatý Pavel na svém těle to, co scházelo do plnosti Kristových útrap (Kol 1,24). „Až nebudu moci sloužit mši svatou, Ježíšovo Srdce mě může vzít z tohoto světa, protože už nebudu mít nic, co by mě poutalo k této zemi,“ řekl P. Maria Josef duchovnímu vůdci.

Během posledních týdnů života mladý kněz mnoho trpěl. Často se dusí, sedí a snáší bolest hlubokých ran z proležení. Pater Ondřej u něho tráví dlouhé hodiny, aby mu dodával odvalu a důvěru k Božskému Srdci. Ve středu 17. června 1903 v době, kdy P. Ondřej za něho slouží mši svatou k Nejsvětější Panně, odevzdává P. Maria Josef na křesle v ošetřovně svou duši Bohu.

Při blahorečení P. Marii Josefa 3. října 2004 ho dává Jan Pavel II. za příklad těmito slovy: „Vždy důvěřoval v Boha, v rozjímaní o umučení a ve spojení s Kristem v Eucharistii. Tak se impregnoval láskou k Bohu, kterému se zcela odevzdával jako jedinému štěstí zde na zemi a odlučoval se od statků tohoto světa ve světě mlčení trapistického kláštera. Uprostřed zkoušek se zrakem upřeným na Krista obětoval své utrpení Pánu za jeho Církev. Kéž by naši současníci, zvláště kontemplativní mniši a nemocní, odhalili podle jeho příkladu tajemství modlitby, která pozvedá svět k Bohu a dává sílu ve všech zkouškách.“

Pramen: <http://www.clairval.com/sample.it.php#2007>

Preklad -lš-

SLUNCE PRO SVĚT – pokračování ze str. 2

gelia – Ježíšovu řeč k apoštolům poslaným na misie – František se cítí povolán, aby žil v v chudobě a věnoval se kázání. Připojí se k němu další druhové a v roce 1209 se odebere do Říma, aby předložil papeži Inocenci III. projekt nové formy křesťanského života. Dostalo se mu otcovského přijetí od velkého papeže, který jakožto Bohem osvícený vytušil vznik nového hnutí vyvolaného Františkem. Chudáček z Assisi pochopil, že každé charisma dané Duchem Svatým má sloužit Kristovu tělu, jímž je Církev; proto jednal vždy v plném společenství s církevní autoritou. V životě světců není rozpor mezi charismatem prorocství a charismatem vlády, a pokud se začne tvořit napětí, dovedou trpělivě vyčkat doby Ducha Svatého.

S Církvi a pro Církev

Je skutečností, že někteří historici devatenáctého a také minulého století se snažili vytvořit v pozadí tradičního Františka tzv. Františka historického, podobně jak je snaha vytvořit za Ježíšem evangelii tzv. Ježíše historického. Takový historický František by nebyl člověk Církve, nýbrž člověk svázaný přímo s Kristem, člověk, který chtěl najít obnovu Božího lidu bez kanonických forem a bez hierarchie. Pravdou je, že František měl skutečně bezprostřední vztah k Ježíši a k Božím slovu, které chtěl následovat *sine glossa*, tak jak je, v celé jeho radikalitě a pravdě. Je také pravdou, že zpočátku neměl záměr založit řád s nezbytnými kanonickými normami, ale prostě s Božím slovem a s Pánovou přítomností chtěl obnovovat Boží lid, svolávat ho znovu k naslouchání Božím slovu a doslovně poslušnosti ke Kristu. Kromě toho věděl, že Kristus není nikdy „můj“, ale vždy „náš“, že Krista nemohu vlastnit „já“ a „já“ nemohu rekonstruovat proti Církvi

vi jeho vůli a jeho nauku, nýbrž že jen ve společenství s Církví zbudovanou na apoštolské poslušnosti se obnovuje také poslušnost k Božím slovu.

Je také pravda, že neměl v úmyslu založit nový řád, ale pouze obnovit Boží lid pro Pána, který přijde. Ale pochopil v utrpení a s bolestí, že toto všechno chce mít svůj řád, že je nutné také církevní právo, aby dalo obnovené formu, a tak se reálně vnořilo plným způsobem, se srdcem, do společenství Církve, s papežem a s biskupy. Věděl také, že středem Církve je Eucharistie, kde se zpřítomňuje jeho Tělo a jeho Krev. Skrze kněžství, Eucharistii existuje Církev. Jen

Giotto: Extáze sv. Františka

tam, kde kněžství, Kristus a společenství Církve jdou pospolu, tam také obvykle přebývá Boží slovo. Pravý historický František je František Církve a právě tímto způsobem mluví k nevěřícím, k věřícím a k jiným vyznáním a náboženstvím.

František a jeho bratři, stále četnější, se usadili u Porciunkuly, chrámu Panny Marie Andělské, na posvátném místě

PODROBNOSTI ZE ŽIVOTA JANA PAVLA II.

Slawomir Oder vydal knihu, ve které uvádí dosud neznámé podrobnosti ze života Jana Pavla II. Popisuje zde jeho dobrovolné úkony pokání a postu. Jan Pavel II. spával na holé zemi a bičoval své tělo. V jeho skřini visely šle, které používal jako důtky. V rozhovoru s jednou z vizionářek z Medjugorje papež Wojtyła prohlásil: „Kdybych nebyl v Římě, už bych se modlil v Medjugorje.“ V jednom rozhovoru prohlásil, že měl vidění svatého Otce Pia.

Kath-net

Sv. František a Inocenc III.

františkánské spirituality par excellence. Také Klára, mladá žena ze šlechtické rodiny z Assisi, vstoupila do Františkovy školy. To byl počátek druhého františkánského řádu, řádu klarisek, další zkušenost určená k tomu, aby přinášela v Církvi významné plody svatosti.

Pravý misionář

Také nástupce Inocence III. papež Honorius III. svou bulou *Cum dilecti* z r. 1218 podpořil jedinečný rozvoj prvních menších bratří, kteří začali otevírat misie v různých krajích Evropy, a dokonce i v Maroku. V roce 1219 obdržel František povolení, aby se odebral do Egypta a promluvil tam s muslimským sultánem Malek-el-Kamelem, aby i tam hlásal Ježíšovo evangelium. Chtěl bych zdůraznit tuto epizodu ze života svatého Františka, která je velice aktuální. V epoše, kdy trvaly střety mezi křesťanstvím a islámem, František, ozbrojen vědomě jen svou vírou a svou osobní mírností, nastoupil účinnou cestu dialogu. Kroniky hovoří o blahosklonném a srdečném přijetí u muslimského sultána. Je to vzor, jímž by se i dnes měly inspirovat

vztahy mezi křesťany a muslimy: rozvíjet dialog v pravdě, ve vzájemné úctě a vzájemném pochopení (srov. *Nostra aetate*, 3). Zdá se, že pak v roce 1220 František navštívil Svatou zemi a zasel tak semeno, které přineslo mnoho ovoce: jeho duchovní synové totiž učinili z míst, kde Ježíš žil, privilegované místo své misie. S vděčností dnes myslím na velké zásluhy františkánské kusto-die ve Svaté zemi.

Po návratu do Itálie předal František vedení řádu svému zástupci bratru Petru Cattanimu a papež svěřil řád, který získával stále více příslušníků, pod ochranu kardinála Ugolina, pozdějšího papeže Řehoře IX. František pak, zatímco se zcela věnoval kázání, které rozvíjel s velkým úspěchem, redigoval *Řeholi*, kterou potom papež schválil.

Druhý Kristus

Roku 1224 v poustevně La Ver-na spatřil František Ukřížovaného v podobě serafa a ze setkání s ukřížovaným serafem přijal stigmata a stal se tak jedno s ukřížovaným Kristem: je to dar, který vyjadřuje hluboké ztotožnění s Pánem.

Františkova smrt – jeho transitus – nastala večer 3. října 1226 v Porciunkule. Když požehnal svým duchovním synům, zesnul položen na holé zemi. Po dvou letech ho papež Řehoř IX. zapsal do seznamu svatých. Krátce nato byla v Assisi zbudována k jeho počtě velká bazilika, dodnes cíl nesčetných poutníků, kteří mohou uctít světcův hrob a potěšit se pohledem na fresky Giotta, malíře, který velkolepým způsobem ilustroval Františkův život.

Bylo řečeno, že František představuje druhého Krista, že byl skutečnou živou ikonou Kristovou. Byl také nazýván „Ježíšův bratr“. A skutečně, to byl jeho ideál: být jako Ježíš; kontem-plovat Krista v evangeliu, intenzivně ho milovat, napodobovat jeho ctnosti. Zvláště chtěl dát základní hodnotu chudobě

vnitřní i vnější, které učil i své duchovní syny. První blahoslavenství v Horské řeči – blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské (Mt 5,3) – našlo zářivou realizaci v životě a slovech svatého Františka. Opravdu, drazí přátelé, světci jsou nejlepší vykladatelé Bible; oni tím, jak vtělují Boží slovo do svého života, činí je více než jindy přitažlivým, takže k nám skutečně promlouvá. Svědectví Františka, který miloval chudobu, aby následoval Krista s odevzdaností a v úplné svobodě, je i dnes pro nás výzvou, abychom pěstovali vnitřní chudobu a rostli v důvěře v Boha, spojovali styl střídavého života s odloučeností od materiálních statků.

Láska ke Kristu se u Františka projevovala zvláštním způsobem v adoraci před Nejsvětější Eucharistií. Ve *Františkánských pramenech* čteme dojemné výrazy jako: „Celé lidstvo ať se třese, celý vesmír chvěje a nebesa ať jásají, když v rukou kněze je na oltáři Kristus, Syn Boha živého! Ó pokorná vznešenosti, v níž se Pán vesmíru, Bůh a Boží Syn tak pokořuje, že se skrývá pro naši spásu pod prostou způsobou chleba“ (František z Assisi, *Spisy*, Františkánské nakladatelství, Padova 2002, s. 401).

V tomto Roce kněží bych rád připomněl jedno doporučení, s nímž se František obrací ke kněžím: „Když budou chtít sloužit mši, čistí a čistým způsobem, nechť vykonají s úctou pravou oběť nejsvětějšího Těla a Krve našeho Pána Ježíše Krista“ (František z Assisi, *Spisy*, 399). František projevoval vždy velkou úctu ke kněžím a doporučoval, abychom je vždy ctili, a to i v případě, že toho osobně nejsou hodni. Za motivaci k této úctě pokládal skutečnost, že přijali dar proměňovat Eucharistii. Drazí bratři v kněžské službě, nepamínejte na toto naučení: Svatost Eucharistie vyžaduje od nás, abychom byli čistí, abychom žili způsobem odpovídajícím tajemství, které slavíme.

Z lásky ke Kristu se rodí láska k osobám a také láska k celému Božimu stvoření. To je další charakteristika Františkovy spirituality: smysl pro univerzální bratrství a lásku ke stvoření, která inspirovala slavnou *Píseň o stvoření*. Je to poselství velmi aktuální. Jak jsem připomněl v encyklice *Caritas in veritate*, je přijatelný pouze takový rozvoj, který respektuje stvoření a nepoškozuje životní prostředí (srov. 48–52). A v Poselství k Světovému dni míru letošního roku jsem zdůraznil, že také budování pevného míru je spojeno s úctou ke stvoření. František nám připomíná, že stvoření nám vysvětluje moudrost a dobrotu Stvořitele. On chápal stvoření jako řeč, kterou k nám promlouvá Bůh, ve které se skutečnost stává průzračnou, a my můžeme mluvit o Bohu a s Bohem.

Drazí přátelé, František byl velký světec a radostný člověk. Jeho prostota, jeho pokora, jeho víra, jeho láska ke Kristu, jeho dobrota ke každému člověku ho činily radostným v každé situaci. Skutečně, mezi svatostí a radostí existuje důvěrný, nezrušitelný vztah. Jeden francouzský spisovatel řekl, že zde na světě je jen jedna smutná věc: nebýt svatý, tzn. nebýt v Boží blízkosti. Při pohledu na Františkovo svědectví chápeme, že v tom je tajemství pravého štěstí: stát se svatými, blízkými Bohu!

Kéž nám Panna, kterou František něžně miloval, udělí tento dar. Odevzdejme se jí slovy samotného Chudáčka z Assisi: „Svatá Panno Maria, mezi ženami narozenými na světě ti není podobné, dcero a služebnice nejvyššího Krále a nebeského Otce, Matko nejsvětějšího Pána našeho Ježíše Krista, nevěsto Ducha Svatého: přimlouvej se za nás... u svého nejsvětějšího milovaného Syna, Pána a Učitele“ (František z Assisi, *Spisy*, 163).

L'Osservatore Romano

28. ledna 2010

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

Eucharistický výstav v Praze 2010

DATUM	ČAS	KOSTEL (ULICE)	MĚSTSKÁ ČÁST
10. 2. 11. – 13. 2.	7.00 – 16.30 7.00 – 18.00	sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Kobyliské nám.)	Kobylisy
25. – 28. 2.	8.00 – 17.00	sv. Ignáce (Karlovo nám.)	Nové Město
6. – 8. 4.	14.00 – 16.15	sv. Ludmily (náměstí Míru)	Vinohrady
24. – 27. 4.	16.00 – 17.30	sv. Václava (U proseckého kostela)	Prosek
4. – 6. 5.	8.00 – 18.00	sv. Benedikta – klášter (Hradčanské nám.)	Hradčany
10. 5.	18.30 – 20.00	sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Žižkov
20. 5.	16.00 – 18.00	sv. Cyrila a Metoděje (Nebošická)	Nebošice
23. 5. 24. – 26. 5.	11.00 – 17.00 8.00 – 17.30	Nanebevzetí Panny Marie (K Dolům)	Modřany
30. 5. – 2. 6.	9.00 – 16.30	Narození Panny Marie (Baarova)	Michle
4. – 5. 6.	9.00 – 17.00	sv. Norberta (Norbertov)	Střešovice
6. – 9. 6.	12.00 – 17.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie (Strahovské nádvoří)	Strahov
18. – 20. 6.	16.00 – 18.00	sv. Jirí (K Rotundě)	Hloubětín
22. – 25. 6.	16.30 – 17.30	sv. Jana Nepomuckého (Nepomucká)	Košíře

Pravidelný eucharistický výstav

DEN	ČAS	KOSTEL (ULICE)	MĚSTSKÁ ČÁST
Po (leden – březen) (duben – červen)	15.00 – 16.00 16.00 – 17.00	sv. Apolináře (Apolinářská)	Nové Město
Po St	18.30 – 19.00 18.00 – 18.30	sv. Vojtěcha (Pšstrossova)	Nové Město
Po – Pá (kromě prvního Pá v měsíci)	12.00 – 17.30	sv. Bartoloměje (Bartolomějská)	Staré Město
Út	17.00 – 17.50	sv. Jiljí (Husova)	Staré Město
Út	15.00 – 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město
Út Čt, Pá	16.00 – 18.00 10.00 – 12.00	sv. Josefa (Josefská)	Malá Strana
Út (s pobožností ke sv. Anně) Pá (s pobožností k Božimu Mil.)	po mši sv. asi 15.40	sv. Michaela archanděla (Pod Vyšehradem)	Podolí
St	16.00 – 18.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
St Pá	18.45 – 19.45 12.00 – 13.00	Komunitní centrum sv. Prokopa (V Hůrkách)	Nové Butovice
Čt	10.30 – 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
Čt	20.00 – 22.00	Nejsvětějšího Salvátora (Křížovnické nám.)	Staré Město
Pá (pouze první v měsíci)	8.00 – 16.00	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
Pá	8.00 – 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (chórová kaple)	Hradčany
Pá	17.30 – 18.00	sv. Bartoloměje (Prelátská)	Kyje
Pá (zimní čas) (letní čas)	15.00 – 16.00 16.30 – 17.30	sv. Petra a Pavla	Vyšehrad
Pá	18.45 – 19.30	sv. Jakuba Staršího (Kovářova)	Stodůlky
Pá	17.00 – 20.00 (18.00 mše sv.)	kaple kostela sv. Václava – zadní vchod (Vršovické nám.)	Vršovice

Bůh na nás nezapomíná

ÚVAHA KE SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

„Odejmi mi, Pane, smutek, který se ve mně rodí z důvodu mého utrpení. Učiň z něho prostředek mé spásy a mého úplného obrácení. Neprosím Tě ani o zdraví, ani o nemoc, ani o život, ani o smrt. Nakládej sám s mým zdravím i nemocí, s mým životem i smrtí k prospěchu Církve, jejíž součástí jsme.“ Tato slova napsal Blaise Pascal ve sbírce „Pozvedám ze země svůj hlas“. Jsou to slova, která stojí za zamyšlení.

Ve svém životě jsem potkal mnoho osob, které zápasily s nevléčitelnou chorobou, s vleklým fyzickým utrpením. Někdy jsem u nich pozoroval zarážející nedostatek víry v to, že Bůh je jim nablízku, i když způsobem, který není možno pocítit ani postřehnout. Z Božího pohledu je doba nemoci a slabosti dobou milosti, jednou z obměn krize, která vede k nové kvalitě života. V různých prostředích se diskutuje na téma křesťanské eschatologie – nauky o posledních věcech člověka. Člověk se tu ocitá tváří v tvář určení, které ho čeká po skončení pozemské pouti, s čímž se samozřejmě pojí i konec světa a soud nad všemi lidmi. Jeho výsledkem je spása – věčný život v Božím království, nebo zavržení – věčný trest v nekonečných mukách.

Zamysleme se nad tím, kolikrát ve svých každodenních modlitbách a úvahách na lůžku v nemocnici, v sanatoriu, hospici či na jiném místě prosíme také za šťastnou smrt? Za šťastnou smrt naši i našich blízkých?

Když se zamyslíme nad průběhem dějin, nad událostmi nynější doby i další budoucnosti, možná se nás zmocňuje pocit obav, odůvodněného strachu. Otázka, kam směřujeme, vyvolává odpověď, která není zbavena obav. Opravdu, těžko se zbavíme určitého pesimismu a zčarování.

Jedině vědomí, že o všem rozhoduje Boží prozřetelnost, nám pomáhá zachovat klid a naději. Vykupitelské dílo Ježíše Krista přineslo světu život, v jeho světle nesměřujeme k troskám, zničení ani smrti. Jeho evangelium svítí jako pochodně, světlo, které může rozptýlit obavy civilizace, které svítí na cestu, po které se ubíráme.

Jsme slabí, často znechucení, plní křehkosti a s rozbolestněným srdcem. A přece nemůžeme upadat do zoufalství. Jsme křesťané, účastníci velkých Božích zaslíbení. Slyšeli jsme však, že každá milost má svůj Velký pátek. Chceme-li jít za Kristem, musíme tím nebo oním způsobem projít cestou utrpení, pro-

následování, zakusit pocit samoty a umírání.

Četl jsem kdysi zcela náhodou o jednom člověku, který krátce před smrtí viděl něco jako film o svém celém životě. Pak viděl stopy dvou osob. Poznal v nich, že jedny patří jemu a druhé jsou stopy Ježíše Krista. V určitých okamžicích se objevily stopy jen jednoho člověka. S úžasem konstatoval, že to byly ty nejobtížnější chvíle jeho života: chvíle bolestných zkušeností, krutých nemocí a neštěstí. Obrátil se tedy k Ježíši a zeptal se ho: „Pane, proč jsi mě opouštěl v nemoci a v neštěstí?“ Tu mu Pán odpověděl: „Nikoliv, můj milý, nikdy jsem tě neopustil. Vidíš jenom jedny stopy, protože když jsi byl nemocný, kdy jsi trpěl a byl nešťastný, když jsi byl v těžkostech, vzal jsem tě na svá ramena a nesl jsem tě.“

Jsou to věrohodná slova o Boží věrnosti a jeho lásce k člověku. Jistě jsme se již někdy přesvědčili, že Bůh nás skutečně nikdy nenechává samotné.

Na závěr se ještě jednou vrátím k Blaisi Pascalovi a dokončím citát uvedený na počátku: „Dej mi, nebo odejmi, jen sjednot' moji vůli s Tvou vůlí. V pokorné a dokonalé odevzdanosti a ve svaté důvěře jsem ochoten přijmout od Tebe všechno. Pomož mi, Pane, abych Tě velebil za všechno, co přichází od Tebe.“

Wstaň 6/2000
Překlad -Iš-

Druhý termodynamický zákon tvrdí, že všechny systémy ponechány samy sobě směřují k neuspořádanému stavu a rozpadu. Tento proces je nevratný. Aby se systém vrátil do počátečního stavu, musela by mu být dodána energie zvenčí. Tento slavný zákon je známý také jako „zákon o entropii“. Celý vesmír spěje nenávratně do stavu rozptýlení a vyrovnanosti. Platnost zákona byla ověřena experimentálně i teoreticky. Albert Einstein ho pokládá za nejdůležitější zákon celé vědy.

Evoluční věda však postupuje s naprostou ignorancí tohoto základního a univerzálního zákona a tomuto zákonu odporuje ve svých základních principech. Předpokládá totiž, že neuspořádané, rozptýlené a neorganické molekuly se samovolně zcela náhodou spojily a vytvořily krajně komplikované přesně uspořádané proteiny, DNA a RNA. A z těch se pak samovolně postupně determinovaly ještě komplexnější struktury živých druhů. Takový proces, který v každém kroku vytváří struktury stále vyrovnanější, komplexnější a uspořádanější, zcela odporuje platným fyzikálním zákonům.

J. H. Rush píše: „Ve svém komplexním průběhu představuje evoluce naprostý opak toho, co vyjadřuje druhý termodynamický zákon. Zatímco tento hovoří o nevratném procesu do rostoucí entropie a neuspořádanosti, život podle evoluce spěje ke stále vyšším stupňům řádu.“⁽⁵⁶⁾ Podobně se vyslovil George Stavropoulos a Robert Levin.

V normálních podmínkách se nemůže vytvořit spontánně žádná organická molekula, spíše se může dezintegrovat. Čím větší komplexnost, tím větší nestabilita a pravděpodobnost dřívější či pozdější dezintegrace.⁽⁵⁷⁾

Druhý termodynamický zákon představuje pro evoluci nepřekonatelnou překážku jak v termínech vědy, tak v termínech logiky. Evolucionista Jeremy Rif-

Evropská státní doktrína: bezbožectví

O světovém názoru evropských orgánů

Pohled na glóbus postačí, aby bylo zřejmé, že Evropa vystupuje jako zvláštní kontinent nikoliv z geografických důvodů. Vlastně je to západní výběžek rozsáhlého asijského území, rozčleněný řetězy hor, řek a moří. Co vlastně označuje Evropu jako takovou?

To je nejlépe vidět na mapě náboženských vyznání. Je to prostor, který je 1000 a někde 2000 let poznamenán Kristovým poselstvím.

Tato jednoznačná charakteristika je však dnes potlačována, a dokonce popírána. Debaty o vztahu k Bohu v Evropské ústavě jednoznačně ukazují, že nová koncepce Evropy nemá mít svůj základ v křesťanství. Ona se dokonce ani na Boha, Stvořitele a instanci vyšší než člověk vůbec neodvolává. Základ nové ústavy tvoří lidská práva. Charta základních práv EU má 54 článků.

Čím se vyznačuje tento základ? Je to lidské ustanovení, které může být změněno. Konvence k ochraně lidských práv z roku 1950 byla rozšířena od roku 2002 o 13 dodatků. Není to tedy žádný skutečný základ podobný trvale platnému Božím zjevení v Novém zákoně, nýbrž je to směrnice daná k dispozici výkoné moci a světským autoritám, respektive státům.

Státní společenství přisuzuje občanům práva. Je nejvyšší instancí, která určuje, co je právo, bez ohledu na nadřazený princip, jakým je poznané zjevení náboženství, pro které je směrodatné Boží slovo. Lidská ustanovení musí být s ním v souladu, i když nikdy nejsou doslova odvozena ze zjeveného textu. Zkrátka: v pozadí právního systému stál v křesťanské Evropě křesťanský obraz člověka. Ten sloužil jako vztažné měřítko pro právní řád.

Nyní však stojíme na konci vývoje, který začal Francouzskou revolucí a dosáhl vrcholu v totalitních systémech národního socialismu a komunismu, a nyní se demokratickou cestou stal i hlavním měřítkem: nejvyšší instancí jsou lidské normy. Nyní jsou to státním společenstvím pevně stanovená lidská práva, která vymezují víře a náboženským společenstvím rámec pro jejich aktivitu. Žádné

náboženství nemá zvláštní postavení. Je stanovena náboženská neutralita.

Za zmínku stojí v tomto směru usnesení Evropské rady z 29. června 2007. Je to důležitý dokument, protože Evropská rada tím prohlašuje sama sebe za strážce lidských práv.

Nápadné je, že v tomto usnesení není žádná zmínka o křesťanském charakteru Evropy. Pouze se konstatuje, že náboženství jsou důležitá, „... protože je historickou skutečností, že zde po staletí byla přítomná náboženství, která měla svůj vliv“ (čl. 1). Žádný poukaz na křesťanství ani na přítomnost však tu není.

Zdůrazňuje se čistě soukromý charakter náboženství, jmenovitě „každé náboženství, včetně volby nehlásit se k žádné víře, je zcela soukromou záležitostí“ (čl. 4). Tím je veřejná působnost náboženství omezena na lobbismus, určitý druh zastupování zájmu jako v každé jiné oblasti. Víra i bezbožectví jsou postaveny do stejné roviny. Ba co víc, touto zdánlivou neutralitou ve věcech světového názoru je zavedeno bezbožectví jako závazné do celého veřejného života. Víra ztrácí svůj veřejně platný charakter. Došlo k úplnému obratu: nikoliv stát se má řídit podle zásad víry, nýbrž víra je postavena před státní tribunál.

Ten předpisuje, co se má ve věcech náboženských dít: „I v zemích, kde je určité převládající

náboženství, se musí vyučovat původ všech náboženství“ (čl. 14).

Nebo pokud jde o náboženskou svobodu: „Tato svoboda ovšem není neohrazená: náboženství, jehož nauka nebo praxe je neslučitelná s jinými základními právy, by bylo nepřijatelné“ (čl. 16). Dále: „Státy také nesmí povolit šíření náboženských zásad, které by v případě uplatnění porušovaly lidská práva. Pokud existují pochybnosti, musí státy žádat od náboženských vůdců jednoznačný postoj, pokud jde o lidská práva kontra náboženské principy, jak to předpokládá Evropská konvence pro lidská práva“ (čl. 17).

To zní nejdříve jako vysvětlující, ve skutečnosti to otevírá možnost masivních útoků proti nauce a praxi církve. Stačí se podívat na čl. 17 Evropské charty lidských práv: „Diskriminace kvůli pohlaví, (...) náboženství nebo světovému názoru (...) nebo sexuální orientaci je zakázána.“

Jakým směrem to může jít, bude brzy zřejmé ve Velké Británii. Tam napsal český eurokomisař ve věci zaměstnání, sociálních záležitostí a rovnosti Vladimír Špidla britské vládě v dopisu toto: „Velká Británie musí odbourat zákony, které dělají z náboženských důvodů určité výjimky z principu nediskriminace. To znamená: Církev nesmí odmítat homosexuály ani zprostředkování adopce pro homosexuální páry.“

ZAMÍTNUTÝ ZÁKON

Britská horní sněmovna zamítla 216 hlasy proti 178 předlohu zákona o rovnoprávnosti, který ostře kritizovaly církve. Církve měly vážné obavy, že podle zákona budou nuceny zaměstnávat i takové osoby, jejichž životní způsob neodpovídá jejich nauce. Církve tedy mohou nadále odmítat homosexuály, kteří by chtěli vstoupit do semináře. Dosavadní zákony také umožňují církvi odmítat ženské kandidátky na kněžství – *prozatím (pozn. red.)*.

Kath-net

A kam to bude dále směřovat, je vidět z rezoluce č. 24. 2. V té se požaduje „postupně odstranit v zákonodárství všechny prvky, pokud je to vůle lidí, kteří by se mohli z hlediska demokratického náboženského pluralismu cítit diskriminováni.“

Tím bylo formulováno nové dogma: sekularismus, který ignoruje Boha a z hospodářských, politických anebo sociálních účelových důvodů vytváří vlastní světový názor, a to více méně nepozorovaně. Protože náboženské svátky a výuka náboženství či bohoslužby sice zůstávají, ale mezitím se odehrává na společenské úrovni tichá revoluce: již několik let ostřeluje zákonodárství různé životní oblasti podrobným předpisy: kdy, kde a jak je možno parkovat, jaké hygienické předpisy musí být všude dodržovány, co musí být uvedeno na obalu atd., a jak se množí, utahuje se smyčka, která chce regulovat každý krok života občanů.

V některých případech se může jednat o pragmatické záležitosti, které nemají žádný světonázorový aspekt. A přece: vnucuje se tu životní způsob pomocí záplavy předpisů, které jsou v podstatě rozhodnutím o hodnotové orientaci: předepisuje se životní způsob zaměřený na formování materialistické konzumní společnosti, ale současně na osobní omezování.

Nepozorovaně se celá Evropa mění na stádo orientované na sekularismus, jasně bezbožeky zaměřený obraz člověka, a to tak rafinovaně, aby se to všichni jevil pokud možno jako samozřejmé.

Z této duchovní perspektivy pak by nikoho nemělo překvapit, že Evropský soud pro lidská práva jednoznačně hlasuje pro odstranění křížů.

Z VISION 2000 - 1/2010
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

abychom ho pak měli před sebou v tak perfektní a realistické podobě, že můžeme sáhnout přesně na předmět, který nám oko zobrazuje. Totéž bychom mohli říct o lidském uchu, jeho rozlišovací a orientační schopnosti. Jsou to orgány, které nesnesou vývoj a náhodu. Buďto jsou komplexní, nebo nejsou vůbec. Koncepti a existenci takových komplexních orgánů předchází zcela nutně tvůrčí myšlenka nejgeniálnějšího Inženýra. Tvrdit něco jiného je totéž jako říct, že automobil odstavený v pralese nemá s automobilkou nic společného a vděčí za svůj vývoj okolní přírodě.

Evolucionisté mají přebujelou fantazii pro výstavbu a možné dokazování své dogmatické ideologie, ale jejich fantazie je zcela v koncích, když si mají představit Stvořitele. Pohybují se pouze v mezích zažitých lidských představ, protože apriori vylučují existenci bytosti, která se zcela vymyká podmínkám a měřítkům přirozeného světa. Jsou jako dešťovka, pro kterou je nepředstavitelné, že existují bytosti, které chodí, vidí a slyší a mají ruce. I nad námi je skutečně pro nás zcela nepředstavitelná Bytost, která je úplně jiného druhu, než jsme my. Ale o její existenci víme od Ní samé.

Jak vlastně Bůh stvořil tento svět, o tom nemáme vůbec potuchy. Nicméně z toho, co nám Bůh o sobě sám dal poznat, by nám mělo být zcela jasné, že:

- za prvé – je pro něho hračkou stvořit tisíc zcela odlišných a mnohem úchvatnějších kosmů a tvorů než ty, které známe;
- za druhé – nikdo z nás u stvoření světa nebyl a nikdo tento proces ani nepozoroval, ani nemůže popsat;
- za třetí – svět tak, jak ho známe, není oním světem, který na počátku všech počátků vyšel z Boží ruky. Známe stvoření teprve ve stavu, kdy je „podrobeno nicotnosti“ v důsledku hříchu a „sténá až dopo-

sud, a čeká, že bude vysvobozeno z porušení“. V době, kdy „vznikaly druhy“, platily jiné zákony, které se radikálně změnily v důsledku prvotního hříchu. O původní podobě světa však víme jednu důležitou věc: neexistoval v něm boj o život.

Původní svět neměl charakter pomíjivosti a umírání. Všechno živé mělo původně za pokrm „zelenou bylinu“ (Gn 1,29–30). Jak podstatně to mění charakter světa, může každý přemýšlet ve volném čase místo televizního seriálu. Boj o život, podstatná složka evolučního vývoje, nebyl součástí Božího projektu při vzniku tvorstva. Boj o život přišel jako důsledek hříchu, když už bylo všechno hotovo. Tak se také už v druhé lidské generaci začalo uplatňovat právo silnějšího. Slučitelnost evoluce s vírou je tedy mnohem složitější záležitost. Že tyto skutečnosti jsou pro agnostiky zcela nepochopitelné, za to my nemůžeme.

Nás by však měl zajímat jiný, velmi konkrétní a reálný vývoj nesmírné důležitosti, nikoliv vývoj druhu, ale vývoj jedince. Christa Meves již několik desítek let jako hlas na poušti volá po přijetí a konkrétní aplikaci křesťanský pojeté ontogeneze lidské psychiky. Mluví o nesmírné moudrosti, s jakou Bůh uspořádal přirozené podmínky vývoje lidského jedince, o důmyslu a účelnosti lidských pudů a hormonálních procesů, které předpokládají harmonické, Bohem projektované vnitřní i vnější prostředí pro plnohodnotný vývoj člověka, které mají rodiče vědomě a s láskou realizovat. Potřebujeme četné semináře, které by obsáhly co nejvíce mladých lidí a především nastávající rodiče a učily je osvojit si jako samozřejmé takové jednání a chování, jakým mohou a mají vytvářet v pravý čas vývoje lidského jedince neoptimálnější podmínky pro jeho rozvoj a zrání. Mnoho křesťanských rodičů však ví více o pěstování rost-

lin a ošetřování domácích zvířecích miláčků než o vytváření optimálních podmínek pro zdárný rozvoj nejvzácnějšího pokladu – živého Božího obrazu v duši a vědomí dítěte.

Z dokonale dokumentované a mnoha pozorováními doložené skutečnosti plyne fakt, že dítě ke svému zdravému rozvoji a pravému vědomí své identity potřebuje zdravý vztah k oběma rodičům, vzájemně se doplňující jednotě ženy a muže. Když zákonodárci rozhodují o věcech, které se ve svém důsledku dotýkají zdravého vývoje lidského jedince a lidské osobnosti, měli by tyto skutečnosti důkladně znát a brát v úvahu. Poslanci na nátlak homosexuálních lobbistů chtějí rozhodovat o právu homosexuálních párů adoptovat dítě. Když proti tomu vznesete oprávněné námitky, budou to pokládat za diskriminaci podle pohlavní orientace. Nikdo však nemluví o diskriminaci dotyčného dítěte: to má podle své lidské přirozenosti právo a potřebu mít muže jako otce a ženu jako matku. Dítě však nemá v tomto boji šanci, ačkoliv jeho potřeba je životně důležitá jak pro ně samotné z hlediska jeho přirozenosti a zdravého rozvoje, tak z hlediska jeho žádoucí plné zralosti jako budoucího člena lidské společnosti. Ale protože toto dítě nemá za sebou potřebnou lobby a poslanci nerozhodují podle znalosti věci, ale podle lobbistického nátlaku, musí dítě v tomto boji podlehnout. Problémy, které z toho vzniknou, bude už řešit jiná společnost a jiní poslanci, pokud tato společnost nevezme zsvě, jak tomu bylo v minulosti u tzv. vyspělých civilizací, včetně římské, které propadly demoralizaci.

Bůh stvořil svět ke své slávě. Co bychom dnes naléhavě potřebovali, je seznamovat lidi s tím, jak obdivuhodné a nevýstižné je stvoření a jak velice oslavuje Boha, i když bylo strženo do onoho stavu porobení. To je široké a plodné pole pro katolické vědce, aby z obrovských pokladů no-

vých poznatků o divech přírody ukazovali Boží slávu. Skutečnost, že tajemství přírody jsou prakticky nevyčerpatelná a odhalení jednoho otevírá desítky dalších, to nesměruje k důkazu, že příroda Boha nepotřebuje, ale že příroda je otevřená kniha, která je velkou učebnicí o Boží slávě. Kamkoliv jsme však v Božím díle nešetrně sáhli a narušili jeho odvěkou vyváženost, projevilo se to velmi neblahými důsledky. Člověk, který nemá úctu k Bohu, nemá úctu ani k jeho dílu. A nemá-li úctu k jeho dílu, nemá úctu ani sám k sobě.

Existuje ještě jedna „evoluce“ malých kroků, která je v Církvi známá už od samého počátku. Je to evoluce, kterou prodělali všichni světci: malými vytrvalými krůčky přeměňovali své slabosti na ctnosti tak vytrvale, až dosáhli hrdinského stupně. Tato evoluce se nikdy netýkala pouze jich samých, ale přinesla a dosud přináší nesmírné požehnání celé Církvi a světu. Vidíme to na Chudáčkovi z Assisi, jeho osobní „evoluce“ se rozlila blahodárně do celé Církve. Je to neaktuálnější světec pro dnešní dobu, neboť jí ukazuje právě to řešení, které ona tak dlouho, tak marně a tak nešťastně hledá: jak dosáhnout největší možné radosti s nejmenšími možnými náklady. Těžko však svatému Františkovi uvěřit svět, když ho tak málo následují i ti, kteří jsou s ním jedné víry a nejednou i jedné řehole.

Máme před sebou postní dobu. Jak ji využijeme? Udělejme si pořádek ve svých radostech. Udělejme bilanci, kolik nás stojí peněz a kolik nás stojí času. Jak mezi všemi radostmi figuruje ta jediná, pro kterou jsme stvořeni a ze které se máme radovat věčně? Nehrozí nám nebezpečí, že se v nebi budeme nudit, až tam budeme muset vstoupit zbaveni všech svých nynějších „hraček“ a potěšení? Je svrchovaný čas zahájit jedinou nezbytnou evoluci: ze stavu synů a dcer tohoto světa do nejbláženějšího stavu Božích dětí. Malými krůčky, ale vytrvale.

-š-

Pondělí 15. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (562): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Dešťové kapky v Benátkách 6:55 GOODWILLBOY III. (11. díl) 7:35 Čtete z křesťanských periodik 7:40 Noční univerzita: Učednictví trochu jinak – PhLic. Kateřina Lachmanová 8:55 Přejeme si... 9:15 V rukou Božích 9:45 Noekreace aneb Vandrování (22. díl) 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (78) 10:50 Cesta k andělům (23): P. Jiří Čepel 11:30 Hornolidečko – Valašská Senice 11:40 Atlas Charity (14. díl): Javorník (Charita Javorník) 11:45 Báječná show (3. díl): Vůl a žába 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Beethovenův Hradec 12:45 Kulatý stůl: Dokumentární cyklus Putování modrou planetou 14:10 Exit 316 (1. díl): Jiná dimenze 14:25 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River, Waterfalls Northern Iceland 14:55 Pozvánka do raja... o těch kteří ho našli už teraz 15:25 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 16:00 H2Onews 16:10 Léta letí k andělům (36) 16:30 Krásy Čech a Moravy (13/23): Pražské Jezulátko 17:00 NOEparáda (48. díl) [L] 17:25 Křížovky (1) – Jan Sokol 17:50 O Adolfině Tačové 18:00 Hornolidečko – Leskovec 18:10 Otec Antonín 18:35 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš [P] 18:45 Koncert pro dvacet husky a violoncello 19:15 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 19:35 Čtete z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Přírodní zázraky Evropy (7): Fauna a flóra [P] 20:55 Na koberečku (79) 21:10 GOODWILLBOY III. (11. díl) 21:50 Libanonská mise 22:00 Postní pouť 22:25 Noční univerzita: Žena podřízena muži? – manželé Svobodovi 23:15 Octava dies (562): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:40 CHKO Jeseníky – Praděl 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Beethovenův Hradec 0:50 Evangelium 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 16. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Učednictví trochu jinak – PhLic. Kateřina Lachmanová 7:25 Kulatý stůl: Ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. v ČR očima mladých 8:55 Přírodní zázraky Evropy (5): Významné přírodní parky Evropy 9:45 Noekreace aneb Vandrování (22. díl) 10:00 Roky už se toulám [P] 10:25 Hornolidečko – Študlov 10:35 Cesty za poznáním: Nanuk 11:40 Dešťové kapky v Benátkách 11:45 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 12:55 Octava dies (562): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:25 Hornolidečko – Leskovec 13:35 Přírodní zázraky Evropy (7): Fauna a flóra 14:25 O Adolfině Tačové 14:35 Cesty za poznáním: Mekong Delta 15:25 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (23): P. Jiří Čepel 16:50 Otec Antonín 17:10 Hornická dechovka 18:00 Exit 316 (1. díl): Jiná dimenze 18:15 Přejeme si... 18:35 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 18:45 Noeland (12. díl) 19:15 Krásy Čech a Moravy (13/23): Pražské Jezulátko 19:40 Čtete z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Po stopách Ježíše Krista (8): Bude křičet kamení [P] 20:35 Zpravodajské Noeviny 20:50 První světová válka (9/11): Krize I. [P] 21:20 Noekreace aneb Vandrování (22. díl) 21:30 Pozvánka do raja... o těch kteří ho našli už teraz 22:00 Léta letí k andělům (36) 22:25 Bez hábitu (5): Chemin Neuf (2) 23:15 Krásy Čech a Moravy (12/23): Pražský hrad 23:40 BETLÉMY EVROPY a ASIE (3.část) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Kulatý stůl: Dokumentární cyklus Putování modrou planetou 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 17. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Léta letí k andělům (36) 6:35 První světová válka (9/11): Krize I. 7:05 Křížovky (1) – Jan Sokol 7:30 Cesty za poznáním: Mekong Delta 8:25 Exit

316 (1. díl): Jiná dimenze 8:40 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovo Lázně 9:10 Cesta k andělům (23): P. Jiří Čepel 10:00 V rukou Božích 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 12:35 Noční univerzita: Učednictví trochu jinak – PhLic. Kateřina Lachmanová 13:45 Dešťové kapky v Benátkách 13:55 Bez hábitu (5): Chemin Neuf (2) 14:45 NOEparáda (48. díl) 15:10 Hornolidečko – Leskovec 15:20 Po stopách Ježíše Krista (8): Bude křičet kamení 15:45 Čtete z křesťanských periodik 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 BUCKFAST ABBEY 16:30 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 16:40 Křížová cesta XX. století – Lhotka 17:00 Mše svatá Popelčiny středy [L] 19:00 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Buď vůle tvá [P] 20:30 Přejeme si... [P] 20:50 Atlas Charity (15. díl): Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 20:55 Ticho kalvárie 21:15 Cesty za poznáním: Trinidad 21:25 Octava dies (562): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 21:55 Křížová cesta XX. století – Lhotka 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Žena podřízena muži? – manželé Svobodovi 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 18. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Hornolidečko – Leskovec 6:25 GOODWILLBOY III. (11. díl) 7:05 Noční univerzita: Žena podřízena muži? – manželé Svobodovi 7:55 Roky už se toulám 8:20 Djivan Gasparyan (Colours of Ostrava) 9:10 Přejeme si... 9:30 Po stopách Ježíše Krista (8): Bude křičet kamení 10:00 Na koberečku (79) 10:15 Postní pouť 10:35 Pozvánka do raja... o těch kteří ho našli už teraz 11:05 Cesty za poznáním: Trinidad 11:15 Noeland (12. díl) 11:45 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard, Yellowstone NP 12:35 Octava dies (562): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Buď vůle tvá 13:30 V posteli Pod nebesy (3. díl) 14:20 NOEparáda (48. díl) 14:45 BUCKFAST ABBEY 15:00 Přírodní zázraky Evropy (7): Fauna a flóra 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Přejeme si... 16:30 Zikův svět zvířat (6. díl): U protinožců 16:55 Cesty za poznáním: Mekong Delta 17:45 Atlas Charity (15. díl): Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 17:50 Ticho kalvárie 18:10 Dešťové kapky v Benátkách 18:20 Poézia v obraze – Lubomír Rapoš 18:35 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 18:45 GOODWILLBOY III. (11. díl) 19:25 Na koberečku (79) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (22. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) [P] 21:05 CHKO České středohoří – Milešovka 21:25 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růčkem 22:05 Zpravodajské Noeviny 22:25 Noční univerzita: Učednictví trochu jinak – PhLic. Kateřina Lachmanová 23:35 Koncert pro dvacet husky a violoncello 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 První světová válka (9/11): Krize I. 0:40 Krásy Čech a Moravy (13/23): Pražské Jezulátko 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 19. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 7:05 NOEparáda (48. díl) 7:30 Cesty za poznáním: Mekong Delta 8:20 Bez hábitu (5): Chemin Neuf (2) 9:10 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River, Waterfalls Northern Iceland 9:40 Hornolidečko – Leskovec 10:00 Přejeme si... 10:20 Beethovenův Hradec 11:00 Cesty za poznáním: Trinidad 11:10 Noeland (12. díl) 11:45 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 12:30 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) 13:30 Buď vůle tvá 13:55 Otázky na téma: Exorcismus 15:30 Církevní konzervatoř v Opavě 15:50 Noekreace aneb Vandrování (22. díl)

16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (23): P. Jiří Čepel 16:50 BUCKFAST ABBEY 17:10 Přírodní zázraky Evropy (7): Fauna a flóra 18:00 CHKO České středohoří – Milešovka 18:20 Poézia v obraze – Lubomír Rapoš 18:35 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 18:45 Pozvánka do raja... o těch kteří ho našli už teraz 19:15 Ekoauto (3. díl) – leden 19:30 Křížová cesta XX. století – Lhotka 19:50 H2Onews [L] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noemova pošta 2010: únor [L] 21:35 Ticho kalvárie 21:55 Křížovky (1) – Jan Sokol 22:25 Noční univerzita: Žena podřízena muži? – manželé Svobodovi 23:15 NOEparáda (48. díl) 23:40 Křížová cesta XX. století – Lhotka 0:00 H2Onews 0:10 První světová válka (9/11): Krize I. 0:40 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 20. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkové dni v Terchove (8. díl) 7:10 Čtete z křesťanských periodik [P] 7:20 Po stopách Ježíše Krista (8): Bude křičet kamení 7:50 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 8:20 Zikův svět zvířat (6. díl): U protinožců 8:45 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) [P] 9:05 Noeland (12. díl) 9:35 Přejeme si... 10:00 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 10:50 NOEparáda (48. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Selours Game Reserve, Black Canyon, Badlands [P] 11:45 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkové dni v Terchove (8. díl) 13:00 CHKO České středohoří – Milešovka 13:20 Zpravodajské Noeviny 13:30 Bez hábitu (5): Chemin Neuf (2) 14:15 Noekreace aneb Vandrování (22. díl) 14:25 Exit 316 (2. díl): Lásky 14:40 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růčkem 15:20 Ticho kalvárie 15:40 Na koberečku (79) 16:00 H2Onews 16:10 Buď vůle tvá 16:35 Pozvánka do raja... o těch kteří ho našli už teraz 17:05 Čtete z křesťanských periodik 17:15 Křížovky (2) – Táňa Fischerová [P] 17:40 BUCKFAST ABBEY 18:00 Atlas Charity (15. díl): Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 18:05 Krásy Čech a Moravy (13/23): Pražské Jezulátko 18:35 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 18:45 Po stopách Ježíše Krista (8): Bude křičet kamení 19:15 Poézia v obraze – Lubomír Rapoš 19:25 Nedělní čtení 19:50 Židovský hřbitov v Rousínově 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro víta mundi 20:45 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa – P. Stanislav Pacner 21:25 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard, Yellowstone NP 21:55 Nedělní čtení 22:25 Statečný kněz 23:20 Beethovenův Hradec 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Otázky na téma: Exorcismus 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 21. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Nedělní čtení 6:50 Kameny staré země 7:00 Po stopách Ježíše Krista (8): Bude křičet kamení 7:30 Buď vůle tvá 7:55 Exit 316 (2. díl): Lásky 8:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) 9:10 Křížovky (2) – Táňa Fischerová 9:35 JuniorTV Kopřivnice (2. díl) 9:55 Křížová cesta XX. století – Lhotka 10:15 Evangelium 10:30 Mše s farností Holešova [L] 11:40 Cesty za poznáním: Trinidad 11:50 Atlas Charity (15. díl): Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čtete z křesťanských periodik 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Přejeme si... [P] 13:15 CHKO České středohoří – Milešovka 13:35 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (21. díl) 14:35 Noční univerzita: Jsme ve světě, ale nejsme ze světa – P. Stanislav Pacner 15:15 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růčkem 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 16:35 NOEparáda (48. díl) 17:00 Noeland (13. díl) [P] 17:30 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 18:20 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard, Yellowstone NP 18:50 Židovský hřbitov v Rousínově 19:00 Pro víta mundi 19:40 Křížová cesta XX. století – Lhotka 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (563): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (23. díl) [P] 20:45 Novoroční koncert JKO 2010 [P] 22:15 Nedělní čtení 22:45 Modlitby se zpěvy Taizé 23:45 Poézia v obraze – Lubomír Rapoš 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růčkem 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Tento čas ať vám je časem osobní modlitby, aby ve vašich srdcích rostlo símě víry a aby vyrostlo do radostného svědectví druhým. Já jsem s vámi a přeji si vás povzbudit. Rostte a radujte se v Pánu, který vás stvořil! Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje 25. 1. 2010

Ve dnech 7. – 9. května 2010 se uskuteční **františkánská pouť do Montichiari v Itálii – Rosa Mystica**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. **Odjezd:** v pátek 7. 5. 2010 v 16 hod. z Hodonína, v 18 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 9. 5. 2010 ráno. **Cena:** 1650 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. **Sobotní program:** mše sv. v Dómě, domek a hrob Pierriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18 hod. Pouť vede otec Jaroslav Stříž. **Příhlásky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo 720 382 976.

Centrum pro rodinný život v Olomouci zve všechny **manžele, ale i jednotlivce na duchovní obnovu** na téma „**ÁT JE NAŠE LÁSKA VÍC NEŽ MOJE PRAVDA**“ pod vedením manželů Svobodových z brněnské komunity Emmanuel. Obnova se uskuteční **v kněžském semináři v Olomouci 27. února 2010 od 9.00 hodin**. Kontaktní osoba: Marie Mléčková – tel. 731 604 119 • e-mail: mleckova@arcibol.cz. Dále zveme na **DUCHOVNÍ OBNOVU PRO MUŽE v prostorách kláštera domínkáňů v Olomouci**, povede P. Bernard Slaboch OPraem. Obnova se uskuteční **6. března 2010 od 9 do 16 hodin**. Možnost zakoupení oběda za 55 Kč. Bližší informace a přihlášky: Ondřej Šnevaš – e-mail: snevas@arcibol.cz.

Collegium Marianum zve na 10. cyklus koncertů staré hudby **BAROKNÍ PODVEČERY. V neděli 28. února 2010 v 19.30 hodin** zazní díla J. S. Bacha, F. Jiránka a Ch. Avisona. Koncert nese název **Úpokojná chvíle** a uskuteční se v **Barokním knihovním sále Collegium Marianum, Melantrichova 19, Praha 1. Vstupné:** 350 a 270 Kč. **Abonentní vstupné:** jarní řada – I. kat. 870 Kč, II. kat. 660 Kč. **Slevy vstupného:** senioři a studenti sleva 10 % z ceny vstupenky • držitelé průkazu ZTP a ZTP-P a doprovodná osoba sleva 50 % z ceny vstupenky. Slevy lze uplatnit pouze v pokladně Collegium Marianum. Slevy se nevztahují na abonmá. **Prodej a rezervace vstupenek:** pokladna Collegium Marianum, otevřeno každé pondělí od 10 do 18 hod., Melantrichova 19, 1. patro, Praha 1, tel. 224 229 462 nebo 731 448 346, e-mail: vstupenky@collegiummarianum.cz • TICKETPRO, Rytířská 12, Praha 1, tel. 296 329 999, prodej on-line na www.ticketpro.cz • BOHEMIA TICKET, Malé nám. 13, Praha 1, tel. 224 227 832, prodej on-line na www.bohemiaticket.cz.

Centrum naděje a pomoci pořádá **pro dospívající dívky ve věku od 12 do 18 let** v době jarních prázdnin **1. 3. – 5. 3. 2010** intenzivní kurz s názvem **BYT SAMA SEBOU**. Můžete objevit samy sebe, seznámit se s novými kamarádkami, prozkoumat oblasti života, které vás zajímají, naučit se, jak lépe obstat ve společnosti, jak lépe vypadat, více vědět a lépe se cítit. **Témata jednotlivých setkání:** osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa. Setkání budou probíhat každý den od 9 do 13 hodin v prostorách CENAP na Vodní ulici 13 v Brně, blízko MHD, nedaleko centra. Kurz je financován z Evropského sociálního fondu prostřednictvím OP LZZ, a pro účastnice je poskytován zdarma. **Příhlásky** na www.cenap.cz nebo na tel. 543 331 472.

Česká křesťanská akademie a OREL jednota Slavkov Vás srdečně zvou na **přednášku Česká rodina – tendence, ohrožení, naděje**. Přednáší P. Paweł Ziółowski (Opava). **KDE:** orlovná Slavkov u Opavy (areál fary). **KDY:** pátek 26. února 2010 v 19.00 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 14. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 17,5–8
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39), 5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
2. čt.: 1 Kor 15,12.16–20
Ev.: Lk 6,17.20–26
Slovo na den: Běda, když vás budou všichni lidé chválit.

Pondělí 15. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,1–11
Ž 119(118),67.68.71.72.75.76
Odp.: 77a (*Ať se mi dostane tvého slítování, Hospodine, abych byl živ.*)
Ev.: Mk 8,11–13
Slovo na den: Žádné znamení dáno nebude.

Úterý 16. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,12–18
Ž 94(93),12–13a.14–15.18–19
Odp.: 12a (*Šťastný člověk, jehož vychováváš, Hospodine.*)
Ev.: Mk 8,14–21
Slovo na den: Varujte se kvasu farizejského.

Středa 17. 2. – Popeleční středa

1. čt.: Jl 2,12–18
Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2
Ev.: Mt 6,1–6.16–18
Slovo na den: Vidí to, co je skryté.

Čtvrtek 18. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 9,22–25
Slovo na den: Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe.

Pátek 19. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a
Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Mt 9,14–15
Slovo na den: Truchlit.

Sobota 20. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14
Ž 86(85),1–2.3–4.5–6
Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych kráčet v tvé pravdě.*)
Ev.: Lk 5,27–32
Slovo na den: Zdraví lékaře nepotřebují.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ÚNORA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 2.		PO 15. 2.		ÚT 16. 2.		ST 17. 2.		ČT 18. 2.		PÁ 19. 2.		SO 20. 2.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	693	783	939	1050	953	1066	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	693	783	939	1050	954	1067	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	693	783	943	1054	957	1071	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	268	298	269	299	268	298
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	693	782	694	783	948	1060	962	1076	276	307	280	310	283	314
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	693	783	693	783	948	1061	963	1077	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

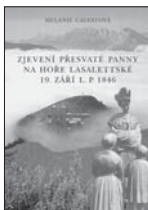
NOVINKA

ZJEVENÍ PŘESVATÉ PANNY NA HOŘE LASALETTSKÉ 19. ZÁŘÍ L. P. 1846

*Melanie Calvatová • Z francouzštiny přeložil
Josef Florian*

Zjevení Panny Marie v La Salletě dle sepsání samotné vizionářky.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
V MCM 3. vydání • Brož., A6, 44 stran, 45 Kč*

lásky k Panně Marii a učí nás modlit se růženec – modlitbu krásnou a moderní, a přitom často neprávem opomíjenou.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 76 stran, 75 Kč*

RŮŽENEC SVĚTLA

*Guy Gilbert • Z francouzštiny přeložil Oldřich
Selucký*

Meditace inspirované Bibli i všedním životem, ve kterých otec Gilbert ilustruje a doplňuje svá zamýšlení nad každým z tajemství růžence světla o příběhy a zkušenosti, jež posbíral při své práci s mladými lidmi.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 104 stran, 109 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KŘÍŽOVÁ CESTA

Guy Gilbert • Z francouzštiny přeložila Lucie Miklošková

Krátké úvahy nad jednotlivými zastaveními křížové cesty. Otec Gilbert se v nich snaží oslovit i lidi na okraji společnosti, s nimiž dlouhá léta žije a pomáhá jim v jejich životním utrpení. Jeho slova se však dotýkají každého, kdo chybí. Žádný člověk není bez viny...

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A6, 40 stran, 49 Kč

SETKÁNÍ S MARIÍ

Guy Gilbert • Z francouzštiny přeložil Jiří Kaplan

Guy Gilbert, kněz působící v pařížském podsvětí, je člověkem hluboké víry a lásky k církvi. V této knížce poodkryvá něco ze své

O DĚTECH A VÝCHOVĚ

Guy Gilbert • Z francouzštiny přeložila Šárka Belisová

Guy Gilbert věnuje rodičům svazek rad k výchově dětí. Knížka je psána Gilbertovým typickým stylem, v němž jsou jeho názory prostoupeny drobnými příběhy a krátkými ilustrujícími dialogy z jeho mnohaletého působení kněze-vychovatele mládeže. Věnuje se tématům jako rodičovská autorita, dospívání a probouzení sexuality u dětí, vztah k televizi a internetu, vedení dialogu a mnoha dalším.

Portál, s. r. o. • Brož., 119x160 mm, 96 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1